

2017. IV. szám (december 19.)

A három fa legendája

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy hegycsúcs, ahol három kis fácska állt, és arról álmodozott, mi lesz majd belőle, ha megnő.

Az első fácska vágyakozva nézett fel a csillagokra, amelyek úgy szikráztak fölötte, akár a gyémánt. „Szeretnék a világ legcsodálatosabb kincsesládája lenni – kiáltott fel –, arannyal borítva és gyönyörű drágakövekkel telve!” A második tekintetével követte a kis patakot, ami szokott útján csörgedezett a tenger felé. „Jó volna büszke hajónak lenni – sóhajtott –, átszelni a viharos tengert, hatalmas királyokat vinni egyik parttól a másikig!” A harmadik kicsi fa lenézett a völgybe. Férfiak és nők szorgoskodtak a kisvárosban. „Szeretnék olyan magasra nőni – mondta –, hogy amikor az emberek megállnak, hogy megnézzenek, felemeljék tekintetüket az ég felé, és Istenre gondoljanak.”

Múltak az évek. Egy szép napon három favágó ballagott fel a hegyoldalon. Egyikjük megpillantotta az első fát, és azt mondta: „Csodálatos ez a fa! Éppen erre van szükségem.” És a fa eldőlt a fényesen csillogó fejsze csapásai alatt. „Most lesz belőlem az a szép kincsesláda – gondolta a fa –, csodás kincseket kapok majd.” A másik favágó a második fát szemelte ki. „Ez a fa erős. Pontosan ilyen kell nekem.” És eldőlt a második fa is a fejsze ütésére. „Végre átszelem a tengert – gondolta –, büszke hajó leszek, királyoknak való!” A harmadik fa úgy érezte, hogy egy pillanatra a szíve is megáll, amikor az utolsó favágó ránézett. Ott állt egyenesen és magasan, büszkén mutatva az égre, de a favágó nem nézett fel oda. „Nekem bármelyik fa megteszi” – mormogta.

Az első fa egy asztaloshoz került. Ám az öreg asztalos nem gondolt kincsesládára. Gyakorlott kezei alól egy jászol került ki. A szép fa nem gyémánttal és drágakövekkel lett tele, hanem szénával az éhes állatok számára. A második fa mosolygott, amikor a favágó elvitte a hajóépítőhöz. De nem valami nagy és erős tengerjáró hajó készült belőle, hanem a fűrészelés és kalapácsolás után egy egyszerű halászbárka állt a víz partján. Mindennap átható halbűz töltötte be, és lassan beivódott a hajó deszkáiba, gerendáiba. A harmadik nagyon meglepődött, amikor a favágó gerendákra hasította, és otthagyta egy farakásban. „Soha nem akartam más lenni, csak állni a hegytetőn, és Isten felé mutatni.”

Egyik éjjel egy fénylő csillag gyúlt ki az istálló fölött, amelyikben a jászol állt. Vándorok érkeztek, és egy fiatal nő fektette gyermekét a jászol puha szalmájára. „Bárcsak jobb helyet készíthetnék neki!” – sóhajtott fel a férfi, aki mellette volt. „Ez a jászol a legjobb hely neki” – mondta mosolyogva az aszszony. És az első fa rájött, hogy most nála van a világ legnagyobb kincse.

Évek múltán egy este fáradt utasok szálltak fel a halászhajóra. Egyikük azonnal elaludt, ahogy a hajó kifutott a tóra. Éjjel hirtelen hatalmas vihar kerekedett, a hajó hánykolódott az óriási hullámok tetején. Ekkor felébredt a fáradt vándor. Felállt, kinyújtotta karját – és a vihar elült olyan gyorsan, mint ahogy kezdődött. A második fa tudta, hogy a leghatalmasabb király volt ott azon az éjszakán.

Egy péntek reggel előhúzták az utolsó fából készült gerendákat is. Összeácsolták, majd egy tomboló és gúnyolódó tömegben hurcolták keresztül. Megborzongott, amikor néhány katona egy ember kezét szögezte gerendáihoz. Rútnak és kegyetlennek érezte magát. De vasárnap reggel, amikor a Nap sugaraival fellármázta a levegőt, és a Földről az öröm áradt, tudta a harmadik fa, hogy Isten szeretete mindent megváltoztatott.

norvég mese nyomán

Karácsonyi készülődés

Közeledik a karácsony. Számunkra minden évnek ez a fénypontja. Édesanyámtól örököltem e szép ünnep különlegessé tételének módozatait, a nagy családi összejövetel fontosságát, közös megélését. A karácsonyra való hangolódás egyik legmeghatározóbb formája a generációkon keresztül megőrzött hagyományok, szokások felelevenítése, többek között karácsonyfadíszek, ajándékok saját kezű készítése. Alkotásainkat magunknak, és természetesen, a kis falunkban már hagyományosan megrendezett karácsonyi vásárra szánjuk.

Amikor még segíthetett (fotó: STY)

Édesanyám nagyon kreatív és ötletes volt, különleges képességgel rendelkezett. Sokan emlékezhetnek még a katolikus templomban megalkotott virágköltményeire, melyek sokszor a hasonlóan nagy ünnepünk, pünkösöd fényét emelték. Keze munkáját dicséri a ministránsok ruhája, de az egyházi színdarabok jelmezeinek készítésében is sok alkalommal részt vett, kreatív délutánokon pedig igyekezett segíteni a gyerekeknek tojásfestésben, mindenféle apró tárgyak elkészítésében. Természetesen éreztem, hogy ha valamihez képesség, esetleg új ötlet kellett, hozzá forduljak. Mindent megoldott a farsangi jelmeztől kezdve kisfiam népviselethez szükséges ingének elkészítéséig. Sorolhatnám, de mindenki ismerte, tudja, mire volt képes. Én pedig

csodáltam, és most már örülök, hogy figyeltem, és az alapfogásokat megtanultam, hiszen nagyon fontos, hogy ez a tudás ne vesszen el.

Így tehát előkerültek a kellékek, melyekből elkészítjük a díszünket. Szeretjük a hagyományos alapanyagokat: fenyőtobozt, fonalakat, parafadugót. Elsősorban ezekből készülnek alkotásaink, mert régen, kiskoromban ezeket használtuk, azonban a gyerekekre való tekintettel – lányom szereti a csillogó, fényes dolgokat – használunk modernebb anyagokat is. Gyöngyökkel, csillámokkal, selyemszalagokkal igazán szép díszeket tudunk készíteni, melyek nagyon jól mutatnak a karácsonyfán. A régi és új kellékek kiválóan alkalmazhatóak együtt, ami reméljük, mások tetszését is elnyeri. Minden évben próbálunk valami újat is kitalálni, de a karácsonyi angyalka készítése már hagyomány. Legyen bármilyen anyagból, ehhez ragaszkodunk, így nagyon fontos része a vásárra vitt portékáinknak.

Igyekszem az édesanyámtól ellesett fogásokat, az alkotás örömét továbbadni. Lányom fogékonyabb erre, gyöngyfüzésben természetesen ő a legügyesebb, de a férfiasabb feladatokban (pl. drótozás, ragasztópisztoly-használat) kisfiam is szívesen részt vesz. Bármit sikerül megalkotniuk, mindig nagyon büszke vagyok rájuk!

Ezek a közös, családi, kreatív délutánok, az együtt töltött idő nekem nagyon sokat jelentenek. A mai világban nehéz megállítani, leültetni a gyerekeket, így minden óra, perc fontos, amit együtt, saját örömünkre töltünk el. Közben sokszor eszembe jut édesanyám. Milyen jó lenne vele és az egész családdal együtt újra átélni a karácsonyi készülődést.

Mindenkinek áldott ünnepet kívánok szeretettel!

Fehérváriné Rubik Mária (fotók: STY — vásár)

Gondolatok régi karácsonyokról

December van, karácsony hava. Régi, gyerekkori karácsonyokra visszagondolva ez az ünnep azért is volt olyan jó, több és szebb, emlékezetesebb, mint az év többi napja, mert gyermekként másképp éltük át, mert felejthetlenné tették számunkra a szüleink. Jézus születésének napja az öröm, a békeség, a család ünnepe volt. Mi, gyerekek már jóval karácsony előtt az izgatott és örömteli várakozás hangulatában éltünk. Az iskolában színes papírokból láncot ragasztottunk, ami mindenképpen felkerült a fenyőfára, akármilyen gyengére is sikerült. Idősebb testvéreimmel cukorból szaloncukrot főztünk, amit évek óta gyűjtögetett ezüst csokipapírokba, esetleg régi szaloncukorpapírba csomagoltunk. Akkor is a világ legfinomabb édességének tűnt, ha nem is hasonlított a mostani gazdag, bonbonszerű kínálat egyikéhez sem. Ezüstpapírba diót csomagoltunk, arany-, ezüsfestékkel fenyőtobozt festettünk, szép almákat válogattunk, hogy legyen mivel díszíteni a fenyőfát. Mézes süteményt, habcsókot is aggattunk a fára. Kicsi házunk szoba-konyháját kitakarítottuk, fenyőfát valahonnan, jó emberektől mindig kaptunk, de emlékszem olyan évre is, amikor csak fenyőágak jutottak.

Mindenki várja a családi körben eltöltendő ünnepélyes, titokzatos estét, a feldíszített karácsonyfát, ami régen nem volt olyan tündöklő, gazdagon díszített, villogó égőkkel, csillogó díszekkel ékesített, mint ma, de mi, akik körülültük, őszintén hittünk az égi szeretetben, Jézus születésében. Számunkra az igazi csodát maga a feldíszített fa jelentette, nem az ajándékvárás hangulatában éltünk. Az ajándékozásnak nem volt jelentősége, játékot nem kaptunk, mert azt magunk készítettünk (csutkababa, rongylabda), pénz sem tellett ilyesmire. Arra csak felnőttfejjel jön rá az ember, hogy nem az az igazi ajándék, ha a bolt teljes kínálatát megvesszük a gyerekünknek. Mi akkor nem is várhattuk volna el szegény szüleinktől az ajándékot. Helyette azt tanultuk meg, példájuk nyomán, hogy karácsony táján még jobban oda kell figyelni az elesett, magányos, beteg, idős emberekre, akik rászorulnak a mi segítségünkre. Ne kapni akarjunk, hanem szívünk melegét adjuk tovább embertársainknak!

Mindegy volt, ki hozza a karácsonyfát, Jézuska vagy angyal, az izgatott és örömteli várakozás volt a lényeg, a közös sütés-főzés, a díszek készítése, a készülődés, a minden napra szükséges jócselekedet teljesítése.

A templomtornyokból messze szálló, békességes harangszó időst és fiatal templomba hívott, ez a csodák éjszakája volt, hittük, bármi megtörténhet. A templom hűvösében, a csendes áhítat alatt hallani véltük az angyal hangját: Ne féljete emberek! Nagy örömet hirdetek. A Csendes éj kezdetű éneket ma is úgy hallom, mint akkor, az emberekkel zsúfolásig megtelt templomban.

Szentestén az asztalt karácsonyi abrosszal terítettük le. Egy szakajtóba szénát, szalmát, kukoricát, búzát öntöttünk, és az asztal alá tettük, hogy bőséges legyen a termés, és az állatok egészségesek legyenek. Ebbe került a vacsorára tálalt étel morzsája is, kenyér, kalács, guba, amit másnap az állatoknak adtak. Vacsorára általában bab- vagy lencseleves volt, mely gazdagságot, jó termést ígért, ezt követte a mákos tészta vagy guba, illetve sok helyen főztek töltött vagy húsos káposztát, majd diós, mákos bejgli zárta a sort. A közösen elfogyasztott almagerezdek a család összetartozását, együtt maradását szolgálták. 12 feltört dióból megjósoltuk, melyik hónapban leszünk betegek. A vacsora végén egyházi énekeket énekeltünk.

Gyerekkori karácsonyok fényét, varázsát, a fenyőfák illatát visszaidézni egyszerre öröm és szomorúság. Egykori önmagunk azért hiányzik, mert akkor régen még a lelkünket is ünneplőbe tudtuk öltöztetni.

Korabeli karácsonyfadíszek (fotó: STY)

Mitől is meghitt a karácsony?!

Eltelt egy újabb év. Megint közelednek az ünnepek, fokozódik a feszültség mindenkiben. Kinek milyen ajándékot vegyen az ember; mindenkinek személyre szabott, frappáns dolog legyen, de a pénztárca se ürüljön ki. Mi legyen a karácsonyi menü, ki milyen sütit szeret, melyik családtaghoz mikor menjen látogatni, és természetesen a ház is ragyogjon, mire itt a 24-e. Mindezt munka mellett, gyerek(ek) mellett... Minden évben nagy kihívás.

Eddig minden évben túlpörögtem én is. Tiszta ideg voltam, hogy 23-án még mindig nem láttam a takarítás végét, sütemények közül egy mindig odaégett vagy szétfolyt, vagy ki tudja, milyen absztrakt formát vett föl. A legnagyobb mumusom viszont az ajándékválasztás. Utálom a közhelyes ajándékokat. Adni, és kapni is. Megfogadtam évekkal ezelőtt, hogy ha adok, akkor az eredeti, jópofa vagy hasznos dolog lesz. Sokszor hajtogatják, hogy „a mai világban nem figyelünk egymásra”. Sajnos, ez igaz. Annyi gondunk van a hétköznapiakban, és olyan kevés idő van a megoldásukra, persze, hogy másokra már nem jut időnk. Családon belül sem, nemhogy azon kívül. Márpedig ajándékozni sok esetben ILLIK. Távoli nagymamáknak, keresztszülőknek, akikkel évente egyszer, ha találkozunk, ügyfeleknek, barátoknak, kollegáknak, főnököknek, meg még ki tudja kiknek. Bbbrrrrrr! A hideg is kirázott a gondolattól, hogy ennyi ajándékot kitaláljak, beszerezsem vagy megcsináljam, becsomagoljam, és el is juttassam az illetőknek; és legyünk őszinték, az egész hőbelebanc az asszonyok, anyák feladata 99%-ban. Egy nagy görcsölés az egész „meghitt” készülődés. Hát idén én ezt, köszönöm, nem kérem!

Lemondok a feszültségről, helyette elosztom a tennivalókat, tanulásnál nekem ez nagyon bevált már. Minden nap takarítok valamit a házban (nem sokat, mindig csak egy kicsit) és foglalkozom az „ajándékproblémával”, minden nap tudom, hogy milyen feladatom lesz, így könnyebben tudom beosztani az időmet, kész leszek mindennel időben. Nem fogok négyféle sütit sütni, csak kettőt, a vacsora pedig egyszerű húsleves lesz valami sülttel, és MAXIMUM háromféle körettel. Így nem leszek ideges, hogy még mindig nem vagyok kész, több türelmem lesz, nincs feszültség, TÉNYLEG meghitt lesz az ünnep! Koncentráljunk inkább a kedvességre, szeretetre, a családukra, és ha nem ragyog minden szentestére, nincs négyfogásos vacsora, hatféle sütemény, hát nagyügy... Nem dől össze a ház tőle. Akik fontosak nekünk, nem fognak kevésbé szeretni minket.

BOLDOG, NYUGODT KARÁCSONYT MINDENKINEK!

Bányainé Dóri (saját fotó)

Felhívás karácsonyi sportdélutánra

Karácsonyi sportnap 2012-ben (fotó: STY)

Folytatjuk azt a szép hagyományt, amely évek óta sok sportszerető gyermeket és felnőttet egyaránt vonz: **2017. december 29-én pénteken, 13 órai kezdettel** sakk és asztalitenisz versenyt rendezünk a művelődési ház nagytermében. Felnőtt és ifjúsági kategóriában mérhetik össze tudásukat a versenyzők, a rendezők pedig mindenkit szeretettel várnak teával és zsíros kenyérrel.

A versenyeket Boda tanító bácsi szakosztályvezető vezeti. Minden kategóriában az első három helyezett lesz díjazva. Miután az iskolásoknak karácsonyi szünet lesz, a rendezők kérik, hogy minél több fiatal és felnőtt jöjjön a délutánra.

Rövid sporthír

H.	Csapat	M.	Gy.	D.	V.	LG.	KG.	GK.	P.
1	 KÁLLÓ SE	10	8	1	1	26	4	22	25
2	 KSE BECSKE	10	7	1	2	39	12	27	22
3	 TERESKE KSE	10	6	1	3	26	20	6	19
4	 ŐSAGÁRD LK	10	5	4	1	33	14	19	19
5	 BERNECEBARÁTI-KEMENCE	10	5	1	4	28	21	7	16
6	 TOLMÁCS SE	10	5	1	4	31	31	0	16
7	 NÉZSA SE	10	4	1	5	24	30	-6	13
8	 ERDŐKÜRT SK	10	3	2	5	14	24	-10	11
9	 FELSŐPETÉNY SE	10	3	1	6	28	24	4	10
10	 LEGÉNDI SE	10	2	1	7	11	40	-29	7
11	 KESZEGI SE	10	0	0	10	9	49	-40	0
12	 SZABADNAP (Kizárva)	0	0	0	0	0	0	0	0

az eredményt. A többi 3 sima vereség volt. Az így elért 11 pont csupán a 8. helyre volt elég.

(STY)

Erdőkürt betelepülő szemmel

Másfél éve költöztünk Erdőkürtre a családommal. Szeretnék pár szót ejteni azokról az értékekről, melyeket felfedezni véltünk e rövidke idő alatt, és amik talán maguktól értetődők azok számára, akik voltak olyan szerencsések, hogy ide születtek.

Mi Budapest közvetlen közelében élünk, Fótról és Biatorbágyról származunk, majd közös életünket Dunakeszin kezdtük meg. A kisvárosokban az emberek nagyon zárkózottak, alig ismertük a közvetlen szomszédjainkat. Ha segítségre volt szükségünk, a közelben nem számíthattunk senkire, csak magunkra. Ha postára, boltba, hivatalba, könyvtárba kellett menni, csak egyek voltunk a tömegből. Ha városi nap volt, jöttek a celebek, a felkapott énekesek, gyerekzenekarok, melyeknek, persze, nagy részét jó volt hallgatni, viszont személytelenek voltak.

Aztán belecsoptunk Kürt életébe, és lettünk valakik. Mert itt mindenki valaki, és nem csak egy a tömegből! Mindenkinek neve van, mindenki számon van tartva. Ismerik a szomszédok, névről

szólítja a postás, a boltos, a könyvtáros, a polgármester. Itt biztonság van, közösség van. És ez persze nem azt jelenti, hogy mindenki szeret mindenkit, mert ilyen ideális világ nincs sehol. De nem fordulhat elő senkivel, hogy baj esetén nincs kihez fordulni, vagy megfagy télen az utcán, mint oly sokan a városokban. Az emberek összefognak, ha kell, gyűjtést rendeznek, ha kell, fát vágnak a másinak, havat takarítanak, vagy levágják a fűvet a kertben. Jól működik a polgárörtség és a szociális gondozás is.

Ami még nagyon kellemes meglepetés volt, hogy minden elérhető. A városi ember azt hiszi, hogy a falusiak el vannak szigetelve, pedig itt szinte minden házhoz jön.

A könyvtár tele van a legújabb könyvekkel, sok érdekes programon, előadáson is részt vettem már. És a falunapok, családi napok meghittek, szeretettel telik. Jó látni az ovisokat, iskolásokat minden eseményen fellépni, követni a fejlődésüket, növekedésüket.

Hiszem, hogy hozzánk hasonlóan sok családot varázsolt el Erdőkürt és lakóközössége, és ez a szám még folyamatosan nőni fog.

Közeledve a karácsonyhoz szeretnék mindenkinek kellemes, meghitt ünnepeket kívánni, és köszönetet mondani a befogadásért.

Tolner Kata (Turán Marika néni házából)

Hogyan készül?

A Discovery Channel kedvenc műsorától loptam a címet, amely rögtön jelzi, hogy a szokásosnál kicsit bonyolultabb, nagyobb szaktudást és odaadást igénylő tevékenységről van szó. Vagyis: hogyan készül a fazekasedény?

Közismert, hogy nálam hátul a fűszer alatt ott áll egy, még édesapám által épített, formás boglyakemence. Ilyen kemencével ma már nem dolgoznak, talán csak egy-két helyen az országban, mert a fazekas kultúrának ez az ősi fajtája ugyan nagyon szép, de nem elég termelékeny. Aki fazekasként akar megélni, az elektromos kemencében éget.

Mind a mai napig nekem is csoda, hogy abból a semmitmondó sárból, az agyagból, hogyan lesz az a szemet gyönyörködtető edény, amelyben sütni, főzni lehet, ha kell italt, mákot, babot vagy lekvárt tárolhatunk, sőt vázának sem utolsó. Tehát minden az agyaggal kezdődik. Ezt én valamikor a nyár elején készen veszem meg (elő is lehetne állítani, de az szinte egy másik, külön mesterség), és a pincében tárolom a felhasználásig.

Az alkotás sava-borsa a korongozás, amit én télen végzek. A kinti munkáknak már vége, órákra oda lehet feledkezni a korong mellé, és álmodni a formákat. Nem is tudom érzékeltetni, milyen az, amikor a kezem alatt szelíd engedelmességgel formát ölt egy kis kupac agyag. A formázást követően egy napnak kell eltelnie, hogy tovább lehessen dolgozni vele, pl. fülezní, díszítéseket felrakni, lenyomatokat elhelyezni. További egy nap múlva következhet a festés, díszítés. Ez az a művelet, amikor festőkorongon ecsettel viszem fel a díszítőcsíkokat, írókával, ecsettel vagy karcolással alakítom ki a díszítőmintákat, -formákat. Most már száradhat az alkotás, ám ez csak lassan, fokozatosan történhet. Amint kiszáradt, mehet a kemence mellé, hogy „szokják egymást”.

Kész az égetés (fotó: STY)

Következik az égetés, amire késő tavasszal, nyáron kerül sor, amikor már nincs hideg, az udvari munka kellemes. A berakodás a kemencébe mindig körültekintően történik, hogy minél több edény férjen be, és lehetőleg ne sérüljenek. Ennek külön technikája van: alulra kerülnek a masszív darabok, azután az öblösek és legfelülre a laposak. A kemencét apró cserepekkel takarom be, ennek tetejére kerül az égetésre vigyázó cserépfigura, a tűzmanó. A berakodás minimum egynapos munka. Maga az égetés egy csodás rítus. A tüzelő már előre el van készítve: fél méter hosszú, „fogpiszkáló vékonyságúra” felvágott, kb. másfél mázsa cserfa. A kemencét két oldalról párhuzamosan, nyolc órán keresztül kell fűteni, hogy elérjük a kiégéshez szükséges 960-980 C hőfokot. Két tűzre rakás között van kb. 20 perc szünet, ami kell a következő faadag előkészítéséhez, illetve lehet egy kicsit szusszanni, beszélgetni. Amikor lángnyelvek jelennek meg a kemence tetején, akkor kész az égetés. Három nap kell a kihüléshez, aztán lehet kibontani. Ez egy izgalommal, várakozással teli dolog, hiszen a cserepek között lehet törött, repedt.

Az igazán szemrevaló végeredményhez a kiégett cserepeket mázazni kell, majd újra kiégetni. Ilyenkor a cserepet vízben oldódó mázba mártom, ami, mint az üveg, a kemencében ráolvad a cserépre, és ettől lesz olyan kemény és csillogó. A mázas cserepek kemencéből történő kiszedése az igazi izgalom (mert pl. ha túl közel kerültek egymáshoz a tárgyak, összeolvadhatnak, és nincs módszer a szétválasztásukra), de a legnagyobb gyönyörűség is. Együtt látni azt a sok, ragyogó, szebbnél-szebb cserepet, minden fáradságért kárpótol.

Ezt a munkát az én koromban egyedül már nem lehet csinálni. Szerencsére mindig akad segítő. Az agyagot minden évben Proksza Attila szerzi be hűségesen, a fa felvágásának Büki Attila a mestere. Az égetésekhez is mindig lehet valakire számítani a baráti körből. Bizony, ennyi minden kell egy apró szépséghez. Köszönöm mindenkinek, aki segít ebben!

Külkey Eszter

Újdiplomás büszkeségeink — VII.

Miért lettem építőmérnök?

Egész kicsi koromban sikerült eldöntennem, hogy mi szeretnék lenni, ha nagy leszek. Építésmérnök szerettem volna lenni (igaz, akkor még nem tudtam, hogy van építőmérnök szakma is). Ezt az elhatározást nagyjából óvodás koromban tettem, de ahogy növekedtem, kezdtem elfelejteni az álmom.

Az általános iskola alsó tagozatában, csukott szemmel, átlagos 4-es tanuló lehettem. Nem vonzott a tanulás, ennek függvényében nem is sokat tanultam. A matekórát viszont nagyon szerettem. Szerencsére a felső tagozat megváltoztatott, hiszen derült égből villámcsapásként ért a felismerés, hogy nekem tovább kéne tanulnom. Annyira összeszedtem magam, hogy majdnem kitűnővel fejeztem be az éveim.

Mivel 14 éves koromra teljesen elfelejtettem az ovis álmom, így nem szakközépbe mentem, hanem az aszódi Evangélikus Gimnáziumba. Testvérem is oda járt, így a szüleim is meg voltak vele elégedve, közel is volt, jó hírnévvel is rendelkezett, nem volt kérdés, hol fogom folytatni a tanulmányaim. Ismét kezdett visszatérni a vágyam az építésmérnöki szakmára. Szerencsére a szorgalmam megmaradt a gimiben is, és büszke voltam magamra. A matekot továbbra is nagyon szerettem, és egyre jobban kezdett érdekelni az informatika és a történelem is. Fakultásválasztásnál is ezt a két tárgy győzedelmeskedett. Annyira magával ragadott a történelem, hogy emelt szintű érettségit tettem belőle, noha az építőmérnöki szakhoz nem számolták be az emelt szinthez társuló többletpontokat. Informatikából csak középszintű vizsgát tettem, de nagy volt bennem az elhatározás, hogy ötös legyek, ugyanis így kiválthattam az ECDL (magyarul Európai Számítógép-használói Jogosítvány) bizonyítványt, amit sokan külön szereznek meg. Hozzáteszem, hogy szintén nem számított bele a többletpontokba, de úgy éreztem, hogy jól mutat majd az önéletrajzomban. Az utolsó évemben nyelvvizsga-felkészítőre jártam még angoltól. Nem az angol az én nyelvem, de a mai világban, mondhatni, alapkövetelmény, ezért is választottam. A sors annyira megviccelt, hogy 3 ponttal csúsztam le, így búcsút mondhattam a Budapesti Műszaki Egyetemnek. A sors ekkor még nem végzett velem, ugyanis megfelejtkeztem a rajz alkalmassági vizsgáról, ami szükséges az építésmérnöki karhoz. „Jó lesz nekem az építőmérnök is” – gondoltam magamban, noha még mindig nem volt világos, mi is a két szakma közötti különbség.

Ezekkel a kalandokkal végül sikerült bejutnom a Szent István Egyetem Ybl Miklós Építéstudományi Karára, melyet 6 év alatt végeztem el. Egy bölcs tanárom az első félévben így magyarázta el, hogy mire vállalkoztunk: „Az építész álmodozik, az építőmérnök pedig kiszámolja, hogy lehetséges-e megvalósítani”.

Államvizsga után egy héttel már állást is kaptam egy tervezőirodában, ahol jelenleg is lelkesen próbálom magamba szívni az összes tudást, amit kapok, hogy egyszer végre azt mondhassam magamról, hogy igazi mérnök vagyok.

Sosem éreztem hátránynak, hogy vidéki iskolából jutottam fel egészen az egyetemig. Úgy gondolom, hogy szorgalom kérdése az egész. Az egyetemen csak elindítottak a helyes úton, a jelenlegi tudásom rengeteg könyvtár, bukás (sajnos, volt egy pár) és újrakezdés eredménye. A legszebb éveimet tudhatom magaménak, amit az iskolában szereztem (általánostól egészen az egyetemig).

Egyházi szertartások a karácsonyi időben

Mivel szenteste és az év végi hálaadás vasárnapra esik az idén, érdemes különösen odafigyelni a szokatlan időpontokra!

	katolikus	evangélikus
advent negyedik vasárnapja	december 23. 18 óra: szentmise december 24. 7.30: szentmise a kolostorban	december 24. 8.45: istentisztelet Garai Szilvia igehirdetésével
szenteste (december 24.)	20.30: karácsonyi színjáték 21 óra: szentmise	16.00: karácsonyi színjáték, majd istentisztelet
karácsony (december 25.)	8.30: szentmise	9 óra: istentisztelet énekkari szolgálat, úrvacsora
karácsony 2. napja (dec. 26.)	8.30: szentmise	8.45: istentisztelet
december 29.	7.30: szentmise	-
december 31.	Szent Család vasárnapja 8.30: szentmise családok megáldása	16.30 istentisztelet
újév (január 1.)	8.30: szentmise	8.45: istentisztelet
vízkereszt (január 6.)	8.30: szentmise	8.45: istentisztelet

ANYAKÖNYVI HÍREK

Elhaláloztak:

Kaiser János 1944.03.03. – 2017.10.29.

Paczulák András 1951.07.15. – 2017.10.02.

Vajda Lászlóné (Jarács Irén) 1931.08.24. – 2017.11.13.

Óvodás rajz
(Cseresznye)
2010

Minden kedves olvasónknak áldott karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Karácsonykor: / Harangok zúgnak,
Szent igék szólnak, / Imádság szárnyán,
Szíveknek vágyán, / Zsoltárok hangján,
Szeretet hídján, / Bocsánat útján
Mennyben jár az ember.
(Dömötör Tibor: Karácsony — részlet)

Óvodás rajz
(Kifli)
2012

KÜRTÖLŐ

Erdőkürt község Önkormányzatának időszaki tájékoztató kiadványa

Alapította: Vadovics János 1992. január

Szerkesztő: STY

Felelős kiadó: Szebenszkiné Palik Katalin, polgármester

Megjelenik 225 példányban

Kürtölő az Interneten: www.erdokurtfaluvedo.hu